

SABIRSIZLIK ZAMANI

MAYIS 2020

FIYAT: 4 TL

**DENİZLERİN YOLUNDA
DEVİRİM SAFLARINA!**

İÇİNDEKİLER

Merhaba dostlar...

1

Salgın ve Kadına Şiddet

3

Çocuklar İçin Değer

7

Film Tanıtımı:Platform

9

1 Mayıs'ta Kavga Alanlarını Büyütmeye,Taksim'e

11

Açtıkları Yoldan Devrime

13

Kitap Tanıtımı:Çanlar Kimin İçin Çalışıyor?

15

Salgın Günlerinde Sağlık Emekçileri

17

Deniz,Yusuf,İnan,Savaşa Devam!

18

Ne İzleyelim? "Ben,Daniel Blake"

20

İnfaz Paketinin Ezilenler İçin Anlamı

22

Deniz Olunmalı

26

Kavaklık Direnişi 1 Yaşında

27

Denizlerin Mücadelesi

31

Ne Yapmalı?

32

Kızıl Meydan Bizi Çağırıyor!

33

Denizlerden Bugüne Kavga Sürüyor!

36

Sanat Koronaya Yakalandı

40

Yıl 1972,Mayıs'ın 6'sı...

43

Bulmaca

44

Merhaba dostlar...

Mayıs sayımız ile yine birlikteyiz. Öncelikle tüm işçi ve emekçilerin, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs kutlu olsun diyor, işçi sınıfının o şanlı kıvılcık bayrağını nasırlı elleriyle taşıyanları umutla selamlıyoruz. Bildiğiniz gibi COVID-19 dolayısıyla çok zor günler yaşıyoruz. Tüm dünyayı etkisi altına alan pandemi en çok sürekli çarkların dönmek zorunda olduğu kapitalist devletlerin ekonomilerine zarar veriyor. Kapitalist devletler işçi, emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamıyor, hatta halktan bağış adı altında yardım istiyor. Kendi korunaklı evlerinde, geniş imkanlarıyla istedikleri gibi yaşayan, evden çıkmadan hayatını rahatça sürdürebilen sermayedarlar ve onların sözcüleri bize “Evde kal” çağrılarını yapıyorlar. Bildiğiniz gibi düzensiz bir şekilde bazen 2, bazen 3-4 gün- hafta sonlarını kapsayacak şekilde sokağa çıkma yasağı ilan ediyorlar. Ancak bu yasakları ekonomi çarkları durmasın diye mesai saatlerine denk getirmiyorlar, işçi, emekçilerin risk altında da olsa çalışmalarını sürdürmelerini istiyorlar. 40 kişilik mecliste maskeyi 1 dakikalığına da olsa çıkarmayanlar, binlerce işçiyi aynı fabrikaya hapsediyorlar. Yani işçilerin, çalışmak zorunda olan emekçilerin ölmesi sermayenin devletinin umrunda değil. İşte buna en iyi örnek geçtiğimiz günlerde Adana'nın Seyhan ilçesinde çalışmak zorunda olduğu için sokağa çıkan 17 yaşındaki bir Suriyeli göçmen işçi Ali Al Hamman yaşı küçük olduğu ve geçici kimliği yanında olmadığından ceza yememek için kaçarken polis tarafından kalbinden vurularak katledildi. İşte bu sayımızda yazılarımızın, tartışmalarımızın ana odak noktası yine salgın, kapitalizmin çöküşü ve bu krizin içinden nasıl çıkacağımız olacak. Bizlere evde kalın diyorlar, evde kalalım, evet. Peki ücretli izin? Parasız sağlık hizmetleri? Biriken borçlar? Faturalar? Kira? Emekçilere ekonomik destek? Bunları sadece talep etmekle kalmamalıyız.

Sen dostum, eğer sesimizi duyuyorsan yalnız kalmayalım, dayanışmayı örelim.Komiteler, mahalle meclisleri, WhatsApp grupları, sosyal medya... Aklımıza gelebilecek her araç güçlerimizi birleştirmemize yardım edecek!İşte mücadeleyi büyütme inancı ve kararlılığıyla liselilerin, üniversitelilerin, genç işçilerin sesi olmak amacıyla çıkardığımız fanzinimizin bu sayısında sizlerle paylaşacağımız gündeme dair yazılarımızı okumanızı heyecanla bekliyoruz. Bunun dışında gündemden notlar, öykü, kitap ve film önerilerimiz de sizleri bekliyor olacak. Sen de bizlerle yazılarını, okur mektuplarını, çizimlerini göndermek, önerilerini paylaşmak için bizlerle tanışmak istersen sosyal medya hesaplarımızdan bize ulaşabilirsin.Şimdilik söyleyeceklerimiz bu kadar. Bir sonraki sayıda tekrar görüşmek üzere. Hoşça kal!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Salgın ve Kadına Şiddet

Kapitalist emperyalist sistemlerin nasıl bir çürüme ve çöküş içinde olduğunu, küçük bir virüsün bütün ülkeleri nasıl yerle bir ettiğinden anlayabiliyoruz. Tüm dünyayı saran ve bütün insanlığı tehlikeye sokan Covid-19 virüsüyle karşı karşıyayız maalesef. Covid-19 'un dünya genelinde vaka sayısı 2 milyon 65'e ulaştı. Son bir kaç aydır virüs can almaya devam ederken sokakların, okulların, iş yerlerinin ve birçok yerin boşaltıldığına tanık olduk. Herkesi eve kapatan bu virüs sonucunda gün geçtikçe çoğalan bir sürü sorunla karşı karşıya kaldık. Evde kalın demekle yetinen iktidar işçi ve emekçileri büyük bir açlığa, yoksulluğa mahkum etmeye çalışıyor. Üçerli izin verilmediği için de fabrikalarda, inşaatlarda çalışan işçiler salgın tehlikesiyle karşı karşıya. Çalışan işçiler için hiçbir önlem alınmadığı, testler yapılmadığı için ve iki günlük bir sokağa çıkma yasağıyla yetinildiği için işçilerin ölüm haberlerini almaya başladık. Eğitim sistemine baktığımız zaman uzaktan eğitim dersleriyle devam etmeye başladık. Derslerin içeriği oldukça gerici olmakla birlikte maddi sıkıntı yaşayan öğrenciler bilgisayar ya da tableti olmadığı için ders bile dinleyemedi. Sağlık emekçileri günlerinin büyük çoğunluğunu hastanede geçiriyor ve onlar için hiçbir önlem alınmıyor. Sağlık emekçilerinin ölüm haberlerini alıyoruz sürekli. Kapitalizm öyle bir virüs ki insanları iyileştirmek için çabalayan sağlık emekçileri bile canından oluyor.

Bugün benim asıl anlatmak istediğim konu corona virüsü ve kadına şiddet. Çünkü yapılan araştırmalara göre eve kapanmalarla birlikte aile içi şiddet, kadına şiddet oldukça artmış durumda. Kapitalist sistemde hangi alanda olursa olsun kadının ikinci planda olduğunu hepimiz biliyoruz. Kadınlar evde, işte, sokakta, okulda, parkta psikolojik ve fiziksel şiddete maruz kalıyor. Ekonomik kriz, salgın ve savaş dönemlerinde en çok etkilenen kesim kadınlar ve çocuklar oluyor genellikle. Şiddete uğruyor ya da evin ekonomisini elinde tutan erkek, evin reisi vs. gibi düşüncelerden kaynaklı işten ilk çıkarılan kadınlar oluyor. Zaten genellikle sürekli evde olan ev işi, çocuk bakımı, yemekle uğraşan kadınlar işsizlikle beraber iyice eve kapanıyor. Kahveler, maçlar, meyhaneler, camiler, küçük işletmeler ve kafelerin kapatılmasıyla babamız, abimiz, eşimiz vs. günün büyük çoğunluğunu evde geçiriyor. Virüsün katmerlediği ekonomik kriz, işsizlik, borçlar ve faturalarda aile içi şiddetin ve kadına şiddetin artmasına neden oluyor³

BM 2019'da “Dünya Kadın İlerleme Raporu’nda” kadınlar için en tehlikeli yerin kendi evleri olduğunu açıklamıştı. Çünkü evler koronavirüs döneminde kadınlar için daha tehlikeli hale geldi. Sadece Türkiye’de değil dünyanın her yerinde kadına şiddet karantina süreciyle birlikte oldukça artış göstermiş durumda. Türkiye’de sokağa çıkma kısıtlamalarının ilk 15 gününde 18 kadın öldürüldü mesela. Yapılan araştırmalara göre,İstanbul’da 2019 Mart’ında 1804 olan aile içi şiddet vakası Mart 2020’de 2493’e fırlamış. Artış oranı yüzde 38.2 Salgın günlerinde yapılan ihbar verilerine göre fiziksel şiddet yüzde 80 oranında artmış. Psikolojik şiddet yüzde 93 oranında artmış.Virüsten sonra kadına şiddet Fransa’da yüzde 30’luk bir artış göstermiş.Çin’de ev içi şiddet vakaları 3’e katlanmış.ABD’de yüzde 30’luk bir artış gösteriyor. İngiltere’de Ulusal İstismar yardım hatına yapılan çağrılar yüzde 65 artmış. Verilere bakılırsa oldukça can yakıcı bir durumla karşı karşıyayız. Ayrıca şiddete uğrayan kadınlar virüs bulaşma riskinden ötürü darp raporu almak için hastaneye bile gidemiyor. Ya da saldırganın sağlıksız koşullarda kalacağından kaygılanıp şikayetçi olmak istemiyor. İnfaz düzenlemesiyle birlikte uyuşturucu ve cinsel istismar suçları indirim kapsamında olduğu için ilerleyen süreçlerde kadına şiddet daha çok artacak gibi görünüyor. Sadece kadına değil çocuklara da tabii. İnfaz düzenlemesi son zamanlarda oldukça konuşulan bir konu oldu. İnfaz düzenlemesine ilişkin kanun teklifi TBMM Genel Kurulu’nda kabul edilerek yasalaştı. Bu düzenleme cinsel istismar dahil cinsel suçların önce açığa alınıp oradan izinle topluma salınmasının yolunu açacak bir düzenleme. Bir çocuğu tecavüzcüsüyle evlendirmek isteyen berbat bir düzenleme. Yani çocuk istismarı ve cinsel suçları meşrulaştırma oluyor tam olarak. Görünüşe göre hem kadına şiddet hem de çocuklara şiddet artış gösterecek. Peki artan şiddet olayları için neler yapılıyor ona bakalım biraz. Fransa, Kanada, Avusturya, Almanya gibi ülkelerde kadına şiddete karşı cinsel saldırı merkezleri ve çocuk barınakları için destek paketleri harcanıyor, yeni sığınma evleri açılıyor, boşalan otel odaları şiddete uğrayan kadınlar için kullanılıyor. Mesela Fransa’da İçişleri Bakanlığı şiddet mağdurlarının karakola gitmeden en yakın eczaneden bildirimde bulunabilmesini sağladı. Fakat Türkiye’de kadına şiddeti önleme amaçlı uygulanan hiçbir şey yok.

Gelelim bugünlerde gündemde olan bir başka konuya. 6284 yasası ve İstanbul Sözleşmesi'ne. Nedir İstanbul Sözleşmesi? Kadına yönelik şiddet ve ev içi şiddetin önlenmesi ve bunlarla mücadeleyle dair Avrupa Konseyi Sözleşmesidir. Psikolojik, fiziksel şiddet, zorla evlendirme, kürtaja zorlama, taciz, tecavüz, cinsel şiddet gibi kadına yönelik her türlü saldırıyı kapsıyor sözleşme. Sözleşmede şiddete maruz kalan kadınlar için 7 /24 hizmet veren ücretsiz telefon hatlarının kurulması var. Kadınların destek alabilecekleri sığınacakları yerlerin olması var. Sözleşmenin getirdiği yükümlülükler bunlar ve yükümlülükler devlet görevlilerine yönelik. Yani devlet İstanbul Sözleşmesi'nin gereklerini yerine getirmek zorunda. Evet, İstanbul sözleşmesi uygulansa kadına yönelik şiddet azalır, fakat bu devlet tarafından yapılır mı ve kadın sorununa köklü bir çözüm olur mu? Özellikle böyle bir süreçte 6284 sayılı kanunun HSYK tarafından askıya alındığı bir süreç. 6284 ile birlikte şiddet uygulayan kişi evden uzaklaştırılıyor. Fakat şiddet uygulayan kişinin sağlığının riske atılamaması için Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu bu yasayı askıya alıyor. Yani şiddete uğrayan kadınla şiddet uygulayan kişi aynı evde kalmaya mahkum ediliyor. Binlerce kadın tecavüze uğruyor, katlediliyor. Hiçbir şey yapılmıyor. “Kadınla erkek eşit değildir, kadınlar iş aradığı için işsizlik yüksek, evdeki işler yetmiyor mu, kadın çalışarak fuhuşa hazırlık yapar, kahkaha atan kadın iffetsizdir, hamile kadın sokakta dolaşamaz, şort giyerse tabii ki tecavüze uğrar, Türk kadını evinin süsüdür” diyen bir zihniyetten İstanbul Sözleşmesi'ni ve 6284 kanunlarını uygulamalarını beklemek hayal olur. Bunlar sadece kağıt üzerinde yasa olarak kalıyor ve pratiğe uygulanmıyor.

Kadın sorunu sınıfsal ve köklü bir sorun olmakla birlikte çözümü birkaç yasayla, sığınma evleri açmakla, şiddetin oranını azaltmakla çözülmeyecektir. Bunlar küçük iyileştirmeler olacaktır ve bizler küçük iyileştirmeler istemiyoruz. Bu toplumsal sorunu ve sorunu yaratan sistemi ortadan kaldırmayı istiyoruz. Biz kadınları her gün daha çok köleleştiren bu çürümüş sistemi istemiyoruz. Çocukların tıpkı Ensar Vakfı'nda olduğu gibi tecavüze uğramasını istemiyoruz. Harekete geçmek eski olanı yıkmak ve yeni olan sosyalizmi kurmak istiyoruz.

Bunun içinde kadınları kadın mücadelesiyle tanıştırmak ve güçlü örgütlenmeler oluşturmak gerekir. Fakat kadın mücadelesi dendiği zaman akla sadece feminizm gelmemelidir. Devrimci komünist kadınlar, sosyalist kadınlar da gelmelidir. Aslolan komünist kadınların öncülüğünde yürütülen işçi kadınların mücadelesidir. Çünkü biz kadın sorununu sınıfsal bir sorun olarak görüyoruz. Erkeklerin kadınlara olan yaklaşımları da, saldırıları da sistemin yarattığı ataerkil anlayıştan gelmektedir. Kadın da erkek de yaşadığı toplumsal sistemden bağımsız cinsler değildir ve saflar hiçbir zaman bir tarafta kadınlar bir tarafta erkekler şeklinde olmayacaktır. Kadın örgütleri olaylara sınıfsal bakmadığı için ve salt kimlik mücadelesi üzerinden değerlendirdiği için yaşanan diğer toplumsal olaylara ve sorunlara çözüm üretmiyor. Örneğin Kürt halkının yaşadığı saldırılar ya da işçilerin açlığa ve yoksulluğa sürüklenmesi... Bu nokta oldukça önemli. İşçi ve emekçi kadınlar salt kadın olduğu için değil proleter olduğu için de eziliyor. Kadınlar kapitalizmin sömürsünden kaynaklı ciddi sorunlar yaşıyor.

Kadınları örgütlü bir mücadele zeminine çekmek, en küçük sorunda bir arada olmak gerekiyor. Bir kadın şiddete mi uğramış, taciz mi edilmiş? Onunla dayanışma içinde olmak, onu yalnız bırakmamak, yalnız olmadığını hissettirmek gerekir. Bir taciz durumunda ya da şiddet durumunda saldırganı teşhir etmeli, bu durumu protesto etmeli, eyleme dökmeliyiz. Kadınların bulunduğu yerlerde liseler, üniversiteler, fabrikalar, mahalleler... Neresi olursa olsun her alanda komite ve konseyler oluşturmak gerekir. Örneğin kadın isyan komiteleri ya da işçilerin oluşturmaya çalıştığı yaşamı savunma komiteleri.. Grev komiteleri, işçi temsilcileri konseyi vs.

Bir de şunu eklemek gerekli diye düşünüyorum. İnsanlar bu süreçte sürekli sosyal medyada olduğu için interneti, sosyal medya hesaplarını etkin bir şekilde kullanmalıyız. Kadın sorunu ve mücadelesiyle ilgili sunumlar, whatsapp grupları kurulabilir, canlı yayınlar yapılabilir . Kadınları devrimci bir kadın mücadelesine çekmek her zaman ana hedeflerimizden biri olmalıdır!

Çocuklar İçin Değer

Korunaklı saraylarında yaşayanlar için evde kalmak oldukça kolaydı. Peki ya kalacak bir evi bile olmayanlar ne yapacaktı? Annesi, babası, ailesi olmayan gidecek bir yeri olmayan, sokakta yaşamak zorunda olanlar. Her an bir tacize uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalanlar? Bu fotoğraf bütün insanlığa meydan okumuyor mu sizce de? Ne kadar çok mala mülke sahip olsa da her gün daha doyumsuz hale gelen, eşyalara ve paraya ait olan insanlar varken yoksulluğun, yokluğun içinde yerini ve sevgisini paylaşmayı unutmayan bir çocuk. Küçücük elleriyle bir köpeğin patisini avucuna almış, dünyadaki hiçbir kötülüğü hak etmeyecek kadar masum. Kendisi gibi sokakta olan bir canlıyla yatağını, yastığını paylaşacak kadar güzel. Yaşam her geçen gün gösteriyor bizlere. Salgın ve kriz dönemlerinden en çok etkilenen kadınlar ve çocuklar oluyor.

Bir yandan 23 Nisan için etkinlikler yapılıyor diğer yandan çocuk raporu bizlere çocuklara cinsel saldırının 10'a katlandığını söylüyor. 3100 çocuk tutuklu ve hükümlü olarak 780'i ise anneleriyle birlikte cezaevlerinde! 2019'da 67 çocuk iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. İnfaz yasasıyla birlikte kadına ve çocuğa yönelik artan şiddet olayları, taciz, tecavüz olayları gösteriyor ki kapitalizm çocuklara da kadınlara da yaşam hakkı tanımıyor. Ne ev içinde ne de sokaklarda güvendeyiz. Kadın olduğumuz için eziliyoruz. İşçi bir kadın olduğumuz için bir kez daha eziliyoruz. Çocuk olduğumuz için, yoksul bir çocuk olduğumuz için eziliyor, sömürülüyor.

Kürt bir çocuk, Arap bir çocuk vs. Kimliğimizden kaynaklı bir kez daha eziliyoruz. Çizgili Pijamalı Çocuk filmi geliyor aklıma. İkinci Dünya savaşı sırasında Almanya'da Yahudilerin uğradığı soykırımı anlatıyor film. Toplama kampında çalışmak zorunda olan Yahudi bir çocuk ve yüksek rütbeli bir generalin Alman çocuğu. Tel parmaklıkların iki ayrı yüzünde iki ayrı çocuk ve filizlenen bir arkadaşlık. Hiçbir şeyin farkında olmayan iki masum çocuk. Devletlerin çıkarları ve savaş, çocukların ne gözyaşlarını dinler oysa ne de masumiyetini. Kimliğinden kaynaklı ezilen sömürülen katledilen çocuklar. Peki nereye kadar böyle ? Bizler çaresizliğe mahkum olmak, sokakta ölüme terk edilmiş çocuklar görmek istemiyoruz evet! Mülteci olduğu için sömürülen, katledilen çocuklar görmek istemiyoruz. Çocuk işçilerin küçücük parmaklarının tıpkı diğer çocuklar gibi kalem, kitap tutmasını istiyoruz. Dini, dili, ırkı, sınıfı ne olursa olsun çocukların ama bütün çocukların kırmızı elmalar gibi bir gülüşü olsun istiyoruz. Bunun için yaşamımızda mücadeleyi büyütmekten başka şansımızın olmadığını düşünüyorum.

Ne diyor büyük usta Yaşar Kemal;Gözleri kocaman çocuklar için değer...Mücadeleye değer...

FİLM TANITIMI: PLATFORM

Netflix'in yeni filmi Platform filminin konusu, çok katlı bir hapisanede yaşanan haksızlıkları anlatıyor. Mahkumlar bu hapisaneye ceza indirimini almak için giriyor ve hayatta kalabilmek için insanlık dışı eylemler sunuyorlar. İlk olarak cezaevinin düzeninden söz edelim. Cezaevi katlı bir yapı ve her katında yalnızca iki kişi yaşıyor. Her ay mahkumlar gaz verilerek uyutuluyor ve uyuduktan sonra katları değiştiriliyor. Platform şeklindeki bir zemin ilk kata özen ve titizlikle hazırlanmış bir masa dolusu yiyecek ile geliyor ve böylece tüm katları dolaşiyor. Ne var ki son katlara ne yemek ulaşabiliyor, ne de kısıntı. Ayrıca üst kattaki insanlar yemeğin üstüne basmalarıyla, bitirdikten sonra üzerine tükürmeleri, işemeleriyle alt katlara ne temiz bir yemek gidiyor ne de yeterli yemek. En alt kattakiler ise hayatta kalabilmek için "oda arkadaşını yemek" gibi vahşileşiyorlar. Filmin en kötü tarafı insanların doğası gereği vahşi olduğunu bize göstermeye çalışıyor olması. Karakterlerden söz edecek olursak, başrolde diploma alabilmek için gönüllü olarak hapisaneye girmiş "Goreng" karakteri var. Goreng, gerek cezaevindekilerin söylemleriyle, gerekse filmdeki rolüyle Mesih'i andırıyor.

İlk günler cezaevine ayak uyduramıyor, aç kalıyor ama o da hayatta kalabilmek için vahşileşiyor. Filmde dikkat çeken başka bir nokta ise hapishaneye girmeden önce mahkumlara en sevdikleri yemeğin sorulması ve bu yemeğin menüye eklenmesi. Favori yemeklere yapılan bu vurgu, platformda herkesin en sevdiği yemekten olduğunu, herkes kendi sevdiği yemekten yeterli miktarda aldığı takdirde, sadece herkesin doymayacağını, aynı zamanda herkesin sevdiği şeyi yiyerek günlerini geçireceğini düşündürüyor. Bu durum filmde açıkça belirtilmiyor ve platformda pasta gibi bazı şeylerden çok fazla miktarda olması bu teorinin gerçekliğini bir miktar sorguluyor. Filmde öne çıkan başka bir karakter olan Imoguirı, daha önce cezaevi görevlisidir, kanser olduğunu ve hastalığın tedavi edilemeyeceğini öğrenince cezaevine gönüllü olarak girer. Fakat cezaevinin bu kadar kötü durumda olduğundan habersizdir. Platform her geldiğinde alt kattakilere bir tabak hazırlar ve onların da alt kattakilere hazırlamasını söyler. Günlerce süren bu çaba sonuç vermiyor ve en sonunda karakterimiz kendini asıyor. Platform, birçok yönden eksiklikleri olan bir film olsa da, aslında derdi kapitalizm ve gelir dağılımı. Mahkumlar alt kattayken bu eşitsizliği yaşıyor fakat üst kata çıkınca geldikleri yeri unutuveriyorlar. Goreng ve Baharat'ın filmin sonunda en alt katlara yemek gönderme fikrinden vazgeçip sıfırncı kata, yani yönetime bir mesaj gönderme isteği bundan kaynaklanıyor. İnsanları örgütlemeye çalışsa da bu sadece alt katlara gelince kolay oluyor. Çünkü onlar da durumun vahametinin farkında. Filmin sonunda ise, sıfırncı kata gönderilen mesaj başarılı oluyor mu belirsiz, ama şunu anlıyoruz; eğer bir şeyi değiştirmek istiyorsak düzeltmeler yapmaya çalışmak sadece geçici birer çözüm olur. Yani aslında düzelmesi gereken hapishanede vahşileşen insanlar değil, onları vahşileştiren bu hapisane düzeni...

İşte tam da böylesi bir süreçte işçilerin kendi yaşam hakkına sahip çıktığını yapılan eylemlerle, iş durdurmalarıyla görebiliyoruz. Bizi ezen, sömüren, ölüme iten bu asalak kapitalistlere karşı işçi sınıfının öncülüğünde gençlik olarak 1 Mayıs'ta harekete geçelim. Salgının kapitalizmin temellerini kökten sarstığı bu günlerde gençliğin kapitalizme olan öfkesi çığ gibi büyüyor. Biz gençlik geleceksizlik sarmalında boğuşurken, bu günlerde yakıcı bir şekilde yaşadığımız tüm sorunları 1 Mayıs'ta Taksim'de ve kavga alanında haykırılım ve tüm yasaklamalara karşı sokakları, meydanları zapt edelim. Milyonların öfkesi ve enerjisi bu kadar birikmişken, halk ayaklanması bu kadar yakınken sermaye sınıfı ve dinci-faşist iktidar iki defadır uyguladığı sokağa çıkma yasağını fırsata çevirerek eylemlerin, anmaların önünü almak için yasağı uygulayabilir. Ne kadar da bizleri düşünüyorlar! Milyonlarcamızın işsiz kaldığı, geriye kalanların ölümü bekleyerek çalışmak zorunda kaldığı bir ortamda bize düşen görev en sıkı sağlık önlemlerini alarak başta Taksim olmak üzere her yeri eylem alanına çevirmek, greve çıkmak, sokakları kapitalizme dar etmektir.

**Yaşasın 1 Mayıs!
Biji Yek Gulan!
Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!**

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

AÇTIKLARI YOLDAN DEVRİME

Sinanların ölümsüzleşmelerinin 49. yıldönümünde, THKO'nun önder kadroları Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın Nurhak'larda yaktıkları devrim ateşi hiç sönmedi. Onların mücadelesi bugün yolumuza ışık olmaya devam ediyor. Denizler ve Sinanlar kampüs duvarlarını aşarak esas mücadele yolunun yalnızca okul sınırları içerisinde olmayacağını ve sistem içi taleplerle çözüm bulunamayacağını ortaya çok net koyarak 71 silahlı çıkışını gerçekleştirdiler. Zafere giden yolun devrimci zoru örgütleyerek, zora dayalı bir mücadele ile gerçekleşeceğini bilerek çıktıkları bu yolda bizlere örnek yarattılar. Kürdistan ve Türkiye halklarının birleşik mücadelesini esas alıp ilk çıkış noktası olarak Nurhak'lara döndüler yüzlerini. İki ülkenin emekçileri, ama onları ezen aynı egemen sınıf karşısında emekçilerin, halkların birlikte mücadele ederek kurtulacağını ortaya koydular. O süreçte bu politik hattı çizen ilk onlar oldu. Sinanlar mücadeleyi büyütmek için harekete geçtiğinde, sermaye 71 silahlı çıkışını halklara devrimin gerçek yolunu göstereceğini bildiği için onları alçakça katletti.

Çünkü Sinanlar devrimi canlı ve hareket halinde bir olgu olarak görüyorlardı. Ki bugün yasal parlamentarist yollara başvurarak büyük alt üst oluşu ileri tarihlere atanlar veyahut hiç olmayacak bir düşmüş gibi ütöpikleştirenler kendini var edemezler, edemiyorlar da. Bizler mücadele gücümüzü Sinanların Nurhaklar'da yaktıkları devrim ateşinden alıyoruz. Yaktıkları devrim ateşi bugün halen günceldir, çünkü faşizm bugün apaçık çökmektedir. Yönetemeyen devlet ve sermaye sınıfı bu salgın günlerinde, halkın temel ihtiyaçlarını karşılayacağına iban numarası göndererek halktan para istiyor! Eskisi gibi yönetilmek istemeyen halk ise ekonomik ve politik krizlerin getirisi olan açlık, sefalet, yoksulluk, işsizlik ve intiharlar girdabından çıkış yolu olarak artık bu sistemi kabul etmiyor. Çünkü koronadan öncede var olan kriz, korona süreciyle hızlandı ve derinleşti. Bizlere yaşama hakkı bırakmayan bu sistemi alaşağı etmek için Sinanlar gibi mücadelede ısrarla, cesaretle, yürek ve bilinçle onlara söz verdiğimiz devrimi gerçekleştirmeliyiz. Çünkü onları var eden, tıpkı Denizler gibi adlarını tarihe yazdıran, onların tarihsel girişkenlikleri, mücadeleleri ve yaptıkları pratiklerdir. Bugün sermaye sınıfı biz devrimci gençlerden korkuyor. Denizler gibi düşünen, Denizlerin Sinanların devrimci mücadelelerini sahiplenen gençlikten korkuyorlar. Ama faşist devlet biz gençlerin, kadınların, Kürt halkının, işçi sınıfının mücadelesini durduramayacak. Bizler faşizme, her türlü gericileşmeye, yozlaşmaya karşı bu değerlere sahip çıkacak ve Sinanların cüretini kuşanacak, DENİZLEŞEREK sokaklara taşacağız... Şimdi açtıkları yoldan DEVRİM'e yürüme zamanı!

**NURHAKLAR'DA YANAN DEVRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK!
NURHAK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

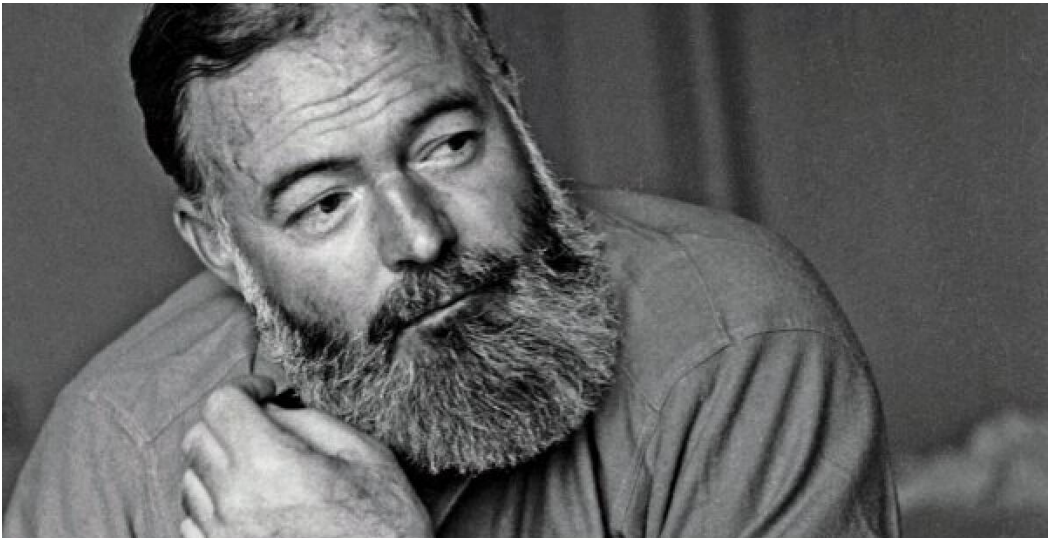
KİTAP TANITIMI: ÇANLAR KİMİN İÇİN ÇALIYOR?

Bir kişi bile ölse eksilirim ben
Tüm insanlığın parçasıyım dedim ya
Sorma her seferinde

Çanlar kimin için çalışıyor diye...

Tüm zamanların en iyi savaş romanlarından biri sayılabilecek, Ernest Hemingway'in adını yukarıdaki dizelerden etkilenerek, faşizme karşı savaşmaya yaşamlarını adanmış bir grup gerillayı ele aldığı "Çanlar Kimin İçin Çalışıyor?" bir süre etkisinden çıkılmayacak tarzda bir kitap. İspanya İç Savaşı sırasında bir köprüyü uçurmakla görevlendirilmiş gerilla grubunun 4 günlük mücadelesini kuru bir dille anlatmıyor Hemingway, sadakat, cesaret, aşk, yenilgi ve bir idealin ölümünü ustaca ele alıyor. Amerikalı bir İspanyolca profesörü olan Robert Jordan patlayıcılar konusundaki uzmanlığı nedeniyle bir köprüyü uçurmakla görevlendiriliyor. Anselmo adında bir gerilla ona kılavuzluk yapıyor ve gidip dağdaki diğer gerillalardan yardım istiyorlar. Pablo adında bir çete reisine gidiyorlar ilk önce. Pablo köprü uçurma işine pek sıcak bakmasa da, Pilar kocasının karşı çıkmasına rağmen köprünün uçurulmasına yardım edeceklerini söyler. Robert Jordan, Pablo'nun mağarasında gördüğü Maria'dan çok etkilenir. Daha sonra Pilar, Maria ve Robert başka bir çetenin reisi olan El Sordo'yu görmek için yola çıkar ve o arada Robert ve Maria arasındaki aşk gittikçe kuvvetlenir.

Bu arada her şey yolunda değildir. Pilar, Pablo'nun öldürülmesi gerektiğini düşünmektedir. Bununla birlikte Pablo gece dinamitlerin bir kısmını alarak kaçar. El Sordo'nun birlikleri saldırıya uğramıştır. Geri dönen Pablo Sordo ve arkadaşlarının ölüm haberiyle birlikte gelmiştir. Robert gelişmeleri haber vermek ve saldırıyı durdurmak için merkeze bir mektup yazar. Ama bu mektup merkeze çok geç gider. Çünkü birimler birbirinden kopuktur. Artık bu yolun geri dönüşü olmayacağını düşünen Robert, mağarada köprünün uçurulacağı saati belirler. Ve zamanı geldiğinde herkes harekete geçer. Dinamitler köprünün altına yerleştirilir ve bir kamyon yaklaşırken köprü patlatılır. Anselmo, köprüden kopan bir parçayla hayatını kaybeder. Robert kaçarken bacağını kırar. Artık devam edebileceğinden ümitsiz olan Robert, Maria'ya onu bırakıp gitmesi için yalvarır. Maria'da gidince esir düşme ve kurşuna dizilme ihtimaline karşı, kendini öldürür. Başından sonuna kadar heyecanla okuyacağınız bu çalışmayı okumanızı öneririz. “Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir.”

Salgın Günlerinde Sağlık Emekçileri

Merhaba sevgili dostlar. Salgın sürecinde insanlara yardım edebilmek ve hayatlarını kurtarabilmek için tüm zorluklara ve risklere rağmen mücadele eden binlerce sağlık emekçisinden biriyim. Sizlere İstanbul'dan sesleniyorum ve yaşadıklarımızı, sağlık sisteminin eksikliklerini anlatmak istiyorum. Genel olarak değinmek gerekirse sürecin en başından beridir COVID-19'a karşı mücadele ederken ekipman sıkıntısından dolayı binlerce sağlıkçı arkadaş bundan etkilendi, virüsü kaptı. Felaket kapıda diyordu ama hükümet bize hiçbir şey olmaz mantığından yola çıkarak bunu ciddi anlamda suistimal etti.

Salgının etkilerinin çok geç farkına vardılar, çalıştığımız yerlerde bunun sıkıntılarını gördük. Süreç ilerledikçe yardımlarla idare etmeye çalışıyorlar ama hala eksiklikler ekipman bakımında çok. Kendi kurumumuzda birlikte çalıştığımız birçok arkadaşımız kronik hastalıkları olduğu halde yönetimden idari izin istediler, ancak yönetim onlar virüse yakalanana kadar izin vermedi. Hastalandığından bu yana arkadaşlarımız 1 ay oldu yatıyor, hala da iyileşemediler. Normalde sağlık çalışanları virüs kapmasın diye esnek çalışma dediler ancak daha sonrasında, sağlık emekçilerinin uzun mesai saatleri, yetersiz beslenme, aşırı yoğunluk gibi koşullar altında çalıştırılmasından kaynaklı binlerce sağlık emekçisine virüs bulaşmış durumda. Bir taraftan sağlık emekçilerini bu kadar çalıştırdıkları, birçok hastanede sağlık personeli yetersizliği ve eksikliği de ortaya çıkmış durumda.

DENİZ, YUSUF, İNAN, SAVAŞA DEVAM!“

Kavgaya girmişse insan, kırıyorsa zinciri
Bileniyorsa bıçak, çelikleşmişse demir
Deniz, Yusuf, Hüseyin; bunlar senin eserin...
Cüretine bin selam olsun senin!”

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Üç mükemmel kafa, üç militan komünist, üç büyük yürek... Baştanbaşa cüretin, cesaretin örneği olan, 68 hareketinin ve 71 silahlı çıkışının devrimci önderleri olan yoldaşlarımız 6 Mayıs 1972’de asılarak katledildiler. Okul sıralarından sokaklara, işçi sınıfının eylemlerinde, yoksul köylülerinde toprak işgallerinde, Filistin halkının yanında... Onlar sadece öğrenci gençliğin sorunlarını değil, parçası oldukları toplumda ezilen, sömürülen, baskıya uğrayan tüm kesimlerin yanındaydı. An geldi faşistlerle amansızca çatıştılar, gençliğe önderlik ettiler, an geldi devrimci zorun zorunluluğu bilinciyle gerilla oldular, devrimin yolunu açtılar. Onlar için yaşamın anlamı kavgaydı, kendilerini kavgada tanıdılar, anladılar, harekete geçtiler. İşte böylece dersliklerden sokaklara taşarak, işçi sınıfıyla el ele Türkiye ve Kürdistan’da devrim mücadelesinin ilk kıvılcımı oldular. İşte bu topraklarda reformizden, parlamenterizmden kopuşun gerçekleştiği 71 silahlı çıkışının önderleri Denizlerin idam edilerek öldürülmesinin üzerinden 48 yıl geçti.

48 yıl sonra bugün, verdikleri mücadele, cesaretleri, militanlıkları bizlere miras kaldı. Bugün emperyalist-kapitalist sistem küresel çapta ekonomik ve politik olarak bir çöküşle karşı karşıya. Pandemi süreci bu çöküşü derinleştirdi ve hızlandırdı. Sermayenin egemen olduğu çoğu ülkede son nefesini vermek üzere. Devrimin bu kadar güncel, sosyalizmin bu kadar güçlü olduğu böylesi bir dönemde biz devrimci gençliğe düşen her yerde Denizler gibi militanca, kararlıca, cüretlice kavgayı büyütme, idam sehvasında haykırdığı “Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Birlikte Mücadelesi” şiarıyla her yeri kavga alanına çevirmektir. Denizler anmak onlar gibi savaşmaktır, bu yüzden her yerde Denizleşmek için harekete geçelim! Denizlerin idamının 48. yılında onların mezarlarının başucunda olacağız. Denizlerin devrimci davasını sahiplenen tüm devrimci, demokrat, ilerici kesimlere Denizleri sahiplendiklerini anlatan konuşmalarını, üretimlerini ya da çaldıkları bir parçayı bizlere video olarak atmalarını istiyoruz. Gelin Denizleri unutturmaya, onların mücadelesinin içini boşaltmaya çalışanlara inat bulunduğumuz her yerde Denizleri sahiplendiğimizi gösterelim! Onların mücadelesinin bizlerin omuzlarında o günkü ateşle ve coşkuyla sürdürüldüğünü haykıralım!

**İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DENİZLERİN YOLUNDA DEVRİM SAFLARINA!
KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

NE İZLEYELİM? “BEN, DANIEL BLAKE”

Ünlü sosyalist yönetmen Ken Loach’ın yönetmenliğini yaptığı, Ekim 2016’da sinemaseverlerin karşısına çıkan “I, Daniel Blake” basit ve yalın anlatımı ama bir o kadar da etkileyici sahneleriyle, izleyenlerin beğenilerini topluyor. Film İngiltere’de kalp krizi geçirmiş ve hala çalışamayacak durumda olan, eşini kaybetmiş 59 yaşında disiplinli, yetenekli bir marangoz olan Daniel Blake’e odaklanır. Daniel Blake, Londra’nın New Castle bölgesinde yaşayan bir marangozdur. Daniel, geçirdiği kalp krizinden kaynaklı uzun bir süredir tedavi görmektedir, ancak kapitalizmin egemen olduğu her ülkede olduğu gibi Daniel çalışmadığı sürelerde devlet yardımından yararlanabilmek için tıpkı biz de olduğu gibi bir sürü form doldurup bir dizi devlet kurumundan onay aldıktan sonra çalışamayacak durumda olduğunu kanıtlaması gerekmektedir. Ancak doktoru Daniel’e çalışmasının kendi sağlığı açısından ciddi bir sıkıntı oluşturacağını belirtmesinden ötürü iş arar gibi görünüp işsizlik maaşına başvurur ve burada da yine o buz gibi, katı kapitalist devlet bürokrasisi suratına tokadı çarpar. Gittiği her devlet kurumu ona bir taş çıkarır ve onu başka bir yere gönderir. Ve kapitalist sistemin en acımasız gerçeklerinden birisi de filmde çok iyi işlenmiştir. Çalışmadığı için geliri olmayan ve devletten işsizlik maaşı alamayan Daniel’in kirasını, faturalarını ödemek zorunda kalırken o acı çaresizliği hissetmesi... Kapitalizmde insanların kapitalistler için rakamlardan başka bir şey anlamına gelmediği dünyamızda Daniel var olanı kabullenmez, bunu eleştirir, insanlara gerçekleri anlatmaya çalışır. İşte Londra’da yaşayan 59 yaşındaki hasta Daniel Blake’in yaşadıklarının anlatıldığı filmde yönetmen modern, kapitalist devlet bürokrasisinin girdabında sıkışan insanların hikayeleri üzerinden eleştiri oklarını İngiliz devletine yöneltiyor. 20

Milyonlarca sınıf kardeşi gibi Daniel'in işsiz kaldığında yaşadıklarını büyük bir yalınlıkla anlatan filmde, tıpkı kendisi gibi kapitalist devlet bürokrasinin içinde iki çocuğuna tek başına bakmak zorunda olan genç bir kadın Katie'nin yaşadıkları gibi. Tıpkı Daniel Blake gibi Katie de hayata çocuklarıyla birlikte tutunmaya çalışırken iş bulmaya çalışmaktadır. İş bulma kurumunda tanışan Daniel ve Katie artık sürekli birbirlerine destek olurken, filmde emekçilerin o güzel dayanışma örneğine tanık oluruz. Film klasik bir dram filminden ziyade hüznü işlerken, aynı zamanda umudu da, dayanışmayı da bütün gerçekliğiyle gözler önüne sunmaktadır. Film boyunca Daniel'in sistemle yaşadığı çelişkiler ve zorluklara karşı mücadelesi filmin sonunda ölümünün ardından geriye bıraktığı metinde dile gelir, ama bu sadece Daniel'in hatırlanmak için yazdığı bir metin değil, kapitalist İngiliz devletine ve sisteme bir eleştiriyi içermektedir. "I, Daniel Blake" filmi Dave Johns, Hayley Squires, Sharon Percy, Dylan McKiernan ve Briana Shann gibi oyuncuların başarılı oyunculukları, kurgusu ve yalın ama etkili anlatımıyla izlenmeyi kesinlikle hak ediyor.

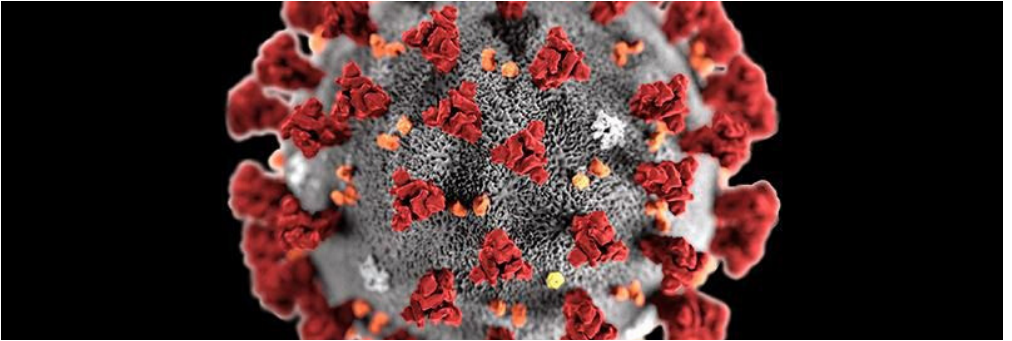
İNFAZ PAKETİNİN EZİLENLER İÇİN ANLAMI

15 Nisan 2020’de halk arasında infaz paketi olarak bilinen kanun, Resmi Gazete’de yayımlanmasıyla birlikte yürürlüğe girdi. Paketin içinde genel olarak; bazı suçların kalıcı olarak düzenlenmesi, Covid-19 salgını gereği mahkumların kapalı cezaevinden açık cezaevine geçişi, açık cezaevlerinden “izin” ile tahliyesi anlamında geçici düzenlemeler mevcut. Siyasi tutsaklar ise kapsam dışı bırakılmış durumda.

Öncelikle iktidarın bu kanunu çıkarmak için temel motivasyonunu tespit etmek gerek. Halihazırda tüm hapisaneler kapasitesinin çok üzerinde mahkum barındırıyor. 300 bin mahpustan söz ediliyor, bu insanlar devlet açısından oldukça “maliyetli”. Aynı zamanda idare edilebilirlik de artık mümkün değil. Yaygın bilinenin aksine infaz paketi salgın neticesinde oluşturulan bir paket değil, üzerinde bir yıldır çalışılıyordu ancak AKP ile MHP arasında bir uzlaşmaya varılamadığından sürekli erteleniyor, gündem dışı bırakılıyordu. MHP çetecileri ziyaret ediyor, onlar hakkında açıklamalar yapıyor, iktidar ortağını adım atması yönünde zorluyordu. COVID-19 salgını bu uyuşmazlığı çözmek için iyi bir fırsat olarak faşist iktidarın ve en büyük destekçisi MHP’nin karşısına çıktı ve bu fırsatı değerlendirdiler. Bu infaz yasasının temel motivasyon kaynağı budur.

Gelelim Şu “izin” meselesine. Açık cezaevinde kalan denetimli serbestlik kapsamındaki hukmller, 31 Mayıs 2020'ye kadar izinli sayılacak ve gerektiğinde bu süre uzatılabilecek, koŐullu salıverilme hukmleri de infaz süresi bakımından üçte ikiden, yarıya düŐürüldü. Yani cezasının yarısını dolduranlar bakımından koŐullu salıverilme hukmleri uygulanabilecek. Tüm bu söylenenler ıŐıĐında paket sayesinde tahliye olanların sayısı 100 bin olarak düŐünülüyor. Tam burada bir noktanın üzerinde durmayı önemli görüyorum. Bilindiği üzere, ceza kanununda “Kadına yönelik suç” diye iŐlenebilecek bir suç yok dolayısıyla kadınların sıklıkla maruz kaldığı suçlar olarak yaralama, Őantaj, tehdit, hakaret ve hürriyetinden yoksun kılma gibi suçların faillerinin bu paketten yararlandığını önemle belirtmek isterim.

Bunun dışında yine kadınlar açısından incelendiğinde açık cezaevlerine geçme koşullarını yerine getirmiŐ olan kadına yönelik her türlü suç iŐleyenler aynı zamanda izinli sayılacaklar. Netice itibariyle “izin” diyerek sokağa salınanlar arasında cinsel saldırı, çocuğun cinsel istismarı, kadına yönelik Şiddet sularının failleri de yer alacak. Üstelik bu durumun kadınlar ve çocuklar açısından hiçbir önleyici tedbir almadan pervasızca hareket edilerek oldu bittiye getirilmesi, bu insanlar için büyük risk taŐıyor. Halihazırda tahliyelerden sonra sosyal medyada gördüğümüz kadına yönelik Şiddet haberleri bu tedbirsizliği teşhir edici niteliktedir.

İnfaz paketi ile birlikte dikkat çeken bir nokta da MİT yasasına karşı işlenen suçlarda da infaz indirimi uygulanmayacak olmasıdır. Bu sayede siyasi iktidar tutuklu gazetecilerin tahliyesine imkan tanımamış oldu. Paketin emekçi halklar açısından bir diğer irdelenmesi gereken yönü de siyasi tutsaklar. Hapishanelerdeki 590 ağır hasta, 1564 hasta mahpus infaz paketinin kapsamının dışında bırakıldı. Normal şartlarda bile bir mahpusun tam teşekküllü bir hastaneye ulaşma hakkı bile oldukça uzun bir zaman alabiliyorken, beslenme ve hijyen standartların çok altında olduğu gözler önünde, hasta siyasi mahpusların da varlığı göz önünde bulundurulduğunda infaz paketinin kapsamının dışında bırakılmaları kendi düzenlerinin hukukuna bile aykırıdır. Bu düzenleme Anayasa'nın 10.Maddesi'nde yer alan "kanun önünde eşitlik" maddesine açıkça aykırılık teşkil etmektedir. "Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir." Aynı zamanda infazın temel ilkesi olan "Ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazına ilişkin kurallar hükümlülerin ırk, dil, din, mezhep, milliyet, renk, cinsiyet, doğum, felsefî inanç, millî veya sosyal köken ve siyasî veya diğer fikir yahut düşünceleri ile ekonomik güçleri ve diğer toplumsal konumları yönünden ayırım yapılmaksızın ve hiçbir kimseye ayrıcalık tanınmaksızın uygulanır. Ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazında zalimane, insanlık dışı, aşağılayıcı ve onur kırıcı davranışlarda bulunulamaz." maddesine de açık aykırılık söz konusudur. ÖHD hapishaneler için hazırladığı raporda siyasi mahpuslar açısından epey dolu olan hapishanelerde salgının yayılmasını engellemek için gerekli fiziksel mesafenin sağlanabilmesinin mümkün olmadığını aynı zamanda "Uzun süre dış dünya ile teması kesilmiş olan mahpusların zayıf bağışıklık sistemleri ise mahpusları virüslere daha açık hale getirmektedir. Bu nedenle mahpusların virüs yayılırken hapishanelerde tutulmaları sağlık ve yaşam hakkının ihlali noktasında geri dönülemez zararlar vereceği endişesi oldukça fazladır.

Temizlik ve hijyen malzemelerinin yeteri kadar temin edilememesi, bazı hapishanelerde yaşanan su sıkıntısı ve özellikle tedavisi devam eden hasta mahpusların tedavi süreçlerinin durdurulması, ziyaretlerin askıya alınması, avukat görüşlerinin kısıtlanması ve bazı hapishanelerde mektupların verilmemesi/gönderilmemesi mahpus ailelerinin ve kamuoyunun endişelerini arttırmaktadır. Dolayısıyla alınmış olan bu tedbirler amaca uygun tedbirler değildir.” belirtti. Halihazırda hapishaneler hukuki dayanağı olmayan, adeta düşman hukukunun uygulandığı yargılamalar neticesinde hapsedilmiş avukatlar, gazeteciler, siyasetçiler, devrimci, demokrat, yurtsever tutsak ve muhalifle dolu. Adil yargılanma hakları ihlal edilerek verilen kararların infazı haksızlığını yaşayan tutsaklar, sadece özgürlüklerinden mahrum kalmamakta, bunun yanında salgın sebebiyle ölüm riskiyle de karşı karşıya kalmaktadır. Yaşam hakları hiçe sayılmaktadır.

Son olarak infaz paketinin taksirle yaralama suçunu da kapsamayı neticesinde bundan faydalanacak olanları belirtmeden geçmek olmaz. Soma davası, Ermenek davası, Ankara YHT kazası, Aladağ yurt yangını, Çorlu tren faciası gibi toplumsal vicdanı derinden yaralayan olayların failleri de indirimden yararlanacaklar. Bunun yanında Alaattin Çakıcı, Çiftlik Bank dolandırıcısı Mehmet Aydın, Kürşat Yılmaz, Erol Evcil gibi çeteci isimler de paketten faydalananlar arasında. Gezi’de yitirdiğimiz insanlarımız Ali İsmail Korkmaz’ın, Berkin Elvan’ın Abdullah Cömert’in failleri de paketten yararlanıp kısa bir süre sonra tahliye olabilecekler.

DENİZ OLUNMALI

6 Mayıs 1972, hakkında söylenecek sözlerin yetersiz kaldığı gün. Darağacında üç fidan, milletvekillerinin “evet” haykırılarından sonra idam edilmeyi bekliyor. ‘Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi yükseliyor ağızlarından. Yaşadıkları 25 yıllık süreye sığdırdıkları mücadelenin sonunda idam cezasına mahkum edilmeleri üzmüyor onları, oğullarının mezarı başında gözlerinden yaş akan babalarının ellerindeki mektup söylüyor bunu. “İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölürler. Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığın süre boyunca çok şey yapmaktır.” 25 yaşında Deniz ve Hüseyin, 23 yaşında Yusuf... Gencecik, daha yaşamlarının başında olan bu üç fidanın verdiği savaşı, halk için, işçiler ve emekçiler için verdiği mücadeleyi, gençlerin gözünde yarattıkları umut ışıklarını görünce, bu kısacık yaşamlarında yaptıklarını; onların idam kararını veren ve buna evet diyenlerin uzun yaşamlarında yaptıklarıyla karşılaştıramıyorum bile. İdamlarının ardından 48 yıl sonra bile devrimciliklerinin ateşi sayesinde yaşamlarından vazgeçip mücadele veren bu üç devrimci önder ve daha fazlası, aynı bu tarih gibi hiçbir zaman unutamayacağımız şekilde aklımıza kazılı. Şimdi kapitalist sistemin çelişkilerinin daha da derinleştiği bugünlerde denizlerin uzlaşmaz mücadelesini, daha da kararlı ve cüretkar bir çizgide, daha da büyüterek sürdürmek bize düşüyor. Bundan sonra yaşanacak bütün isyan, başkaldırı ve ayaklanmalarda denizlerin ruhundaki devrim aşkını hissetmeli, onların mirasçısı olarak bunu yaşatmalı, Deniz olmalıyız!

Kavaklık Direniş 1 Yaşında

2018 sonunda dünya son 20 yılda sık sık görmeye alıştığımız adeta bir döngü halini alan yeni evrenin devrimlerinin yeni bir aşamasına girmişti. Dünya'nın dört bir tarafından ayaklanma haberleri gelmeye başlamış barikatlar sokakları meydanları zapt etmiş ortalık yangın yerine dönmeye başlamıştı. Ne bu ayaklanmalar birbirinden bağımsızdı ne de fol yok, yumurta yok dercesine başlamıştı. Perşembenin geleceği Çarşambadan belli olmakla birlikte dünya halkları adeta küresel boyutta bir iç savaşın varlığını haykırmaya başlamıştı. Ülkemizde de dört bir yanı büyüklü küçüklü eylemler, protestolar, toplantılar, yürüyüşler, imza kampanyaları vb. sarmaktaydı. Her karşı koyuş çok daha fazla karşı koyuşa ve en sonunda da ayaklanmaya gebeydi. 2019 baharına bu koşullar altında girmişti ODTÜ de. Önce Nisan başında şenliklerin yapılmayacağını öğrenilmesiyle ayağa kalktı öğrenciler ve şenlik kazanıldı, sonrasında şenliklerin en görkemli geleneği olan devrim yürüyüşü inanılmaz bir kalabalığın katılımı ve coşkusuyla gerçekleşti. 10 Mayıs Günü, Onur Haftası kapsamında yapılacak olan Onur Yürüyüşü'ne yüzlerce öğrencinin katılacağı kesinleşmiş ancak yürüyüşe izin alınamamıştı. ODTÜ LGBTİ+ Dayanışması, yürüyüşü yapmakta kararlıydı ve geri adım atmadı. Yürüyüşün yapılacağı gün daha sabahtan polisle dolmuştu her yer. Öğrenciler sabahdan başlamıştı polise “Ne işin var burada, burası benim okulum” demeye. Yürüyüş daha başlamadan polis elinde ne varsa saldırdı: Biber gazı, plastik mermi, cop, ters kelepçe, işkence, gözaltı... Yüzlerce insan toplandı ve bu durumu protesto etti, iş sadece bir Onur Yürüyüşü olmaktan çıkmış, tüm öğrencilerin baskılara, şiddete ve devlet terörüne karşı bir eylemine dönüşmüştü. Günün sonunda 21 öğrenci ve 1 öğretim görevlisi gözaltına alınmış, gözaltıların serbest bırakılması gece saat 1.30'u bulmasına rağmen onlarca öğrenci karakol önünden başlayıp hastane önünde son bulacak şekilde beklemişti sıra arkadaşlarını.

ODTÜ öğrencisinin burada durmaya niyeti yoktu, hemen olayın ertesi günü forum örgütlendi ve forumdan boykot kararı çıktı, görevler bölüldü ve forum sonrası görev alanlar boykotun örgütlenmesi için gece geç saatlere kadar toplantı yaptı ve 14 Mayıs günü gerçekleşecek olan boykota dair neredeyse her şeyi kesinleştirdi. 14 Mayıs Günü rektörlük önünde boykot devam ettiği sırada aldık yapılması önceden kararlaştırılmış olan KYK Yurdu'nun inşaatı için Kavaklık'a inşaat araçlarının girdiğini. Hemen bir gün sonrası için bir forum alınması kararlaştırıldı. Forum alındığı gün foruma katılan yoldaşlarımız "KYK yurdunu yaptırmamak için ne gerekiyorsa yapılmalı" diye saatlerce diretmesine rağmen diğer siyasetler "iş işten geçtiğini" söylüyor, şu an buna karşı yürütülecek bir mücadelenin bir anlamı olmadığını, yurt yapıldıktan sonra yapılacak çalışmayla yurdun dönüştürülebileceğini söylüyordu. Forum katılan örgütsüz gençlik, "Buradan alınan karar bizi bağlamaz, biz bu gece çadırlarımızı oraya kuruyoruz, gelen gelsin" diyene kadar da sürecekti bu tartışma. 15 Mayıs Gecesi çadırların kurulmasıyla başlattığımız direnişimiz günden güne güç kazanacaktı. Final haftasını bahane etmeden; yaz tatilini, Ramazan Bayramını öne sürmeden Kavaklık'ta kaldık ve nöbet tuttuk: ODTÜ'de KYK Yurdu İstemiyoruz, Kavaklık'ta herhangi bir yurt istemiyoruz.

Kimimiz okulun kültürel yapısının bozulacak olmasını, kimimiz de Kavaklık'ta yaşanacak bir doğa katliamının önüne geçilmesini ön plana koyuyorduk ama hangi taraftan olursak olalım bir diğerimizin talebini kendi talebimiz gibi koruyacağımız ve sahipleneceğimiz konusunda hemfikirdik. 55 gün boyunca tek bir çivi çaktırmadık ve 55. Gün geldiğinde adeta Ankara'daki bütün polisler toplanıp sardılar Kavaklığın etrafını ve yaklaşık 3000 ağacımızdan geriye sadece 1 avuç bıraktılar. 55 biter 56 başlar dedik ve daha güçlü bir şekilde devam ettik kaldığımız yerden tellerle çevrilen yuvamızın hemen yanından verdiğimiz sözle: Kavaklığı Yeşerteceğiz!⁸⁶. Gün olduğunda ağaçlarımız kesilmiş ama kesildiği günden beri tek bir çivi çakılamamıştı. ODTÜ Yönetimi'nin kendine ait olmayan ODTÜ Geliştirme Vakfı'na tahsis ettiği araziye peşkeş çektiği anlaşılmış ve Vakıf öğrencilerin yanında olduğunu ilan etmişti. 86. Gün telleri kestik ve tekrar eski eylem alanımıza yerleştik, yaşam alanımızı geliştirdik ve orada kalıcı olduğumuzu bu yolla bir kere daha ilan etmiş olduk. Sonrasında devlet ve okul yönetimi tarafından yaşadığımız baskının karşısında da hep beraber duracağımızı ilan ettik. Bu süreçte kimseyi aç ve yalnız bırakmadık; herkese kapımızı açtık, yemeğimizi bölüştük. Günler geçti, kış geldi ısınma sorunumuzu çözdük ve alanımızı hiç boş bırakmadık. Hep beraber güldük, hep beraber üzüldük, hep beraber öfkelenedik, hep beraber mücadele ettik ve mücadele alanımızı Kavaklık'la sınırlamadık. Okulun her tarafında faşizme ve faşist çetelere, baskılara, soruşturmalara ve cezalara karşı birlikte durduk.

Ve 20 Mart Günü geldiğinde daha önce yürütmeyi durdurma kararı aldığımız mahkeme KYK Yurdu Projesi'nin protokolünü hukuksuz olduğu gerekçesiyle iptal edildiğini açıkladı. Artık resmen kazandığımızı şu sözlerle açıkladık kamuoyuna: “SAVAŞAN KAZANIR SONUNDA”. “Direndik, Beraberdik, İstemedik, Unutmadık, Dersimize iyi çalıştık, Kuşları iyi ettik, Yüreklendik, Ve her şeye rağmen şarkılar söyledik, Bazen sıkıldık, Zat-ı Alinizin KYK Yurdu’nu Yaptırmadık, Savunduk, Omuz omuzaydık, Paylaştık, Fırsat vermedik, Yer dar demedik, Gözümüz gibi baktık, Anne çok terledik, Gece gündüz demedik, Rabia Naz’ı unutmadık, Evimizin rahatlığını özlemedik, Vazgeçmedik, Hiç eğilmedik; hiç yorulmadık, Zinciri kırdık, Duvarı yıktık, Asla yalnız olmadık, Filizlendik, Sürgün olup geldik, Rahat ettirmedik, Binlerce yeşerdik, Hiç bırakmadık, Söz Verdik: Yeşerecek Köklerimiz Var!”. Şimdi de verdiğimiz sözü tutmak ve bedel ödeyen arkadaşlarımızın bedelini paylaşmak ve bedel ödetilmek istenen omuzdaşlarımızın yanında durup ödetilmek istenen bedeli reddetmek için mücadelemize devam ediyoruz: 1 Yaşındayız...

DENİZLERİN MÜCADELESİ

Sermaye egemenliğine karşı yürüttükleri mücadelede faşist devlet tarafından katledilen Denizlerin mücadelesi en başta reformizm ve faşist düzen güçleri tarafından çarpıtılmaya çalışılıyor. Denizleri "maceraperest, romantik" kişilikler gibi göstermeye çalışırken, devrimci zoru kuşanan, faşizme karşı dövüşen insanlar gibi göstermiyorlar. Oysa Denizlerin idam edilmesini isteyen, onların mücadelesini engellemeye çalışan faşist devletin, faşist devlet güçlerinin kendisiydi. Denizler devrimciydi. Marksist ve leninisti. Onlar ne maceraperest ne de gençlik ateşiyle yanan romantik gençlerdi. Denizlerin militan kişilikleri, cüretli çıkışları ve devrimci pratikleri bugün en çok yaşadığımız topraklarda çarpıtılmaya çalışılıyor. Düzen partilerinin bir yandan idamlarına oy verip bir yandan da denizleri bu şekilde göstermeleri duydukları korkunun bir neticesidir. Onların yaktığı ateş 48 yıl sonra bile bizleri aydınlatıyor. Onlar mücadele yolunun sadece kampüslerde sınırlandırmayarak 71 silahlı çıkışı gerçekleştirdiler. Bizlere örnek oldular. Halkların birlikte mücadele ederek kazanacaklarını biliyorlardı. Gerek işçinin gerek köylünün gerekse Türk,Kürt ve Arap halklarının yanında oldular. Onlar devrimin neferleriydiler.

**KALMASADA
YÜREKLERİMİZDEN BAŞKA
NAMLUYA SÜRECEK BİR TEK KURŞUNUMUZ
YİNE DE DEVRİM YANGINININ
YILMAZ SAVAŞÇILARI
DENİZLERİN, YUSUFLARIN, HÜSEYİNLERİN
BAŞ EĞMEYEN YOLDAŞLARI OLACAĞIZ**

Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına!

Yaşasın Devrim!

Yaşasın Sosyalizm!

Ne Yapmalı?

Hepimizin bildiği gibi emekçi halklar baş belası bir virüsle mücadele etmekte bugünlerde. Görünüşe göre halklar, virüse karşı kolay kolay baş edemeyecektir, etkileri uzun süreli olacaktır. Bu mücadele bir yerde sonuç verecek, ancak kapitalist devletler için bu virüs, bir çöküş anlamına geliyor. Kapitalist devletleri ayakta tutan en önemli kapitalist ekonominin sürekli dönmek zorunda olmasıdır. Kapitalist devletler tarafından yönetilen halklar devletlerin umurunda olmadığını, devletlerin politikalarından özellikle bu salgın sürecinde iyice anladık. Çünkü kapitalist devletler kendi ekonomik yapılarını koruyabilmek için birçok ekonomik önlem paketleri ortaya çıkardı. Sonuç halka, emekçiye pek de elde tutulur bir gelişme sağlayamadı. Milyarlarca lira, sözde ekonomi paketi topluma sunuldu. Peki bu paralar nereye gitti? Elbette ki halka kısıntıları dağıtıldı. Ancak bu milyarlarca lira büyük şirketlere dağıtıldı. Kapitalizmin 16. yy' da serbest piyasa olarak ortaya çıkmasının ardından giderek küresel bir sistem halini aldı, emperyalizm ve finans kapitalin gelişimiyle tüm dünya ekonomisi birbirine bağlandı. Kapitalizm tahakkümü esas alan yargı, siyasi, askeri, yasama, yürütme yani tüm devlet aygıtı egemen sınıfın çıkarlarına ve egemenliğine göre şekillenir. Bu salgın süreci tekrardan bizlere bunun böyle olduğunu, kapitalist devletin karşısında durduğunu kanıtladı. Kapitalist devletlerin ve sermaye sınıfının bizleri maliyet unsurundan başka bir şey olarak görmediği, yaşam hakkımızın hiçe sayıldığı bu günlerde ne yapmalıyız? Bu soruya cevap insan kalmakta ısrar etmek ve mücadele etmek olmalıdır. Kapitalistlerin kendi imzaladıkları, dünyayı ve insanlığı korumayı sözde güvence altına aldığı Paris Anlaşması onların çıkarlarına ters düştüğü için asla uygulanmayacak. Salgında da, küresel ısınmada da görüldüğü gibi bizim dışımızdaki dışsal olgular hayatlarımızı yeterince etkiliyor, bunun için harekete geçmeliyiz.

Kızıl Meydan Bizi Çağırıyor!

2013 yılının Mayıs ayına dönelim. Arap Devrimleri ve Occupy hareektiyle Kuzey Afrika'da başlayan ayaklanmalar ve eylemler rüzgarı bizim topraklarımıza da ulaşmak üzereydi. Türkiye ve Kürdistan'da uzun süredir birikmiş olan sınıf çelişkileri, dış savaşla, devlet baskılarıyla, yılların verdiği yoksulluk ve sefaletle birleşince yeni bir toplumsal hareket doğdu. Mayıs'ın ilk günü yani 1 Mayıs'ta Taksim'in yasaklanması ve devletin kitlelere saldırması ilk sesleriydi gelecek günlerin. Mayıs'ın son günü, yani 31 Mayıs yaşadığımız topraklarda yeni bir süreci başlatacaktı. Öyle ki bu süreç, "Bulunur bir çare, halk ayaktadır/ Taksim yolunda barikattadır" diye, "Tek başımayım ama çokum bu kavgada" diye şarkılar yazdıracak, hep bir ağızdan söyletecekti. "Canı cehenneme rahat uyuyanın, kapısını örtenin, perdesini çekenin, yüreği yalnız kendiyile dolu olanın" diye şiirler okutacaktı.

Gezi Parkı'nın yıkımına karşı İstanbul'da başlayan ayaklanma kısa sürede tüm kentlere yayıldı. Kapitalizmin çelişkilerinin, sınıf karşıtlıklarının geldiği noktada ufacık bir kıvılcımdan böyle bir sosyal patlamanın yaşanması zaten kaçınılmazdı. Toplumun çok farklı kesimleri, çok farklı sorunlara dayanarak sokakları, caddeleri meydanları doldurdu ve kimileri bir bütünün parçası olmayı ilk defa burada deneyimledi. Kadınların etkileyici coşkusunu hissettik. Gençliğin cesaretini, yaratıcılığını, enerjisini gördük. Özellikle emekçi semtlerde işçilerin kararlı mücadelesini gördük. Alevilerin ayaklanmadaki etkin rolünü gördük. İnsanlar, ayaklanma karşısında bütünleşen burjuvazi ve azgınca saldıran faşist devlete rağmen günlerce sokakları doldurdu. Sokakları doldururken bilinç anlamında da bir devrim yaşadı. Ön yarguları kırıp dayanışmayı öğrendi. Halk eylemcilere evlerini açtı, yardım etti. Sanatsal üretimler arttı, mizah, karikatür alanında gelişme yaşandı. Gezi ayaklanmasında halk komünler, forumlar oluşturarak yeni örgütlenme araçları yarattı ve doğrudan demokrasinin örneklerini gerçekleştirdi. LGBTİ+ bireyler tüm özgünlükleri ve talepleriyle ayaklanmada yerini aldı. Sosyal medya da harekete inanılmaz ivme kattı.

Bu ayaklanmada küçük burjuvazi de yer aldı ve iktidarla uzlaşmacı bir tavır sergiledi, hareketin işçilere ve kent yoksullarına dayandığını gizlemeye çalıştı. Ayaklanma bu görüşleri geride bıraksa da reformizm, oportünizm, küçük burjuva sosyalizmi bunu bir ayaklanma değil de “direniş” düzeyine indirerek yumuşatmak istedi. Fakat halkın öfke ve kararlılığını, militanlığını, uzlaşmacı değil devrimci bir çizgiye sahip olduğunu görmek ve ayaklanmayı devrimci muhtevası ile ortaya koymak gerekiyor.

Bununla birlikte hareketin daha ileriye, devrime gidebilmesi için şüphesiz ki proletaryanın ona önderlik etmesi gerekiyor. Sendikaların ayaklanmaya katılmasıyla işçiler örgütlü olarak sokağa çıktı ve hareketin proleter yanı güçlendi fakat yine, sendikaların uzlaşmacı çizgilerini, daha ileri gitmeyi istemediklerini ve işçilerin önünde bir engel olduklarını da gördük.

Emekçi halkın bu yoz toplumdaki usanmışlığını, baskı ve sömürünün sona ermesini ve özgür bir geleceğe sahip olmak istediğini gördük. Bu yüzden, bu ayaklanma bir devrimle sonuçlanmamış olsa da onu devrimin bir parçası olmak gerekiyor. Gezi ayaklanmasının etkisi, şüphesiz ki yaşandığı anla sınırlı değil. Mücadele ilerledikçe ve yeni ayaklanmalar yaşandıkça etkisi devam edecek. Yeni isyan ve ayaklanmalarda komünler, forumlar yeniden oluşturulacak. Gezi’de sokağı ilk kez deneyimlemiş olanlar artık bilinç düzeyleri daha yüksek ve daha hazırlıklı biçimde sokaklarda olacak. Yine gençlik de tüm coşkusu, inancı ve yaratıcılığı ile hareketin temel güçlerinden biri olacak.

Halkın özgürlük istemiyle burjuvazinin sınıf çıkarları uzlaşmaz bir çatışma içinde ve kapitalizmin krizlerinin bu denli derinleştiği bir dönemde, çürüme ve çöküş sürecinde olan emperyalist kapitalist sistemin yarattığı bu karanlıkta elbette sezgiler daha da keskinleşecek, yine ufak bir kıvılcım bir volkana dönüşebilecektir. Ekonomik ilişkilerin dünya ölçüsünde bu denli iç içe geçmiş ve birbirine bağlanmış olduğu bir evrede, yeni Gezi'ler, küresel çapta yankı uyandıracak sonuçlara gidebilir ve gitmelidir de.

Gezi Parkı yıkılmadı belki ama bugün sermaye rant uğruna doğayı talan etmeye devam ediyor. Bu yüzden sermayenin karına kar katmak için emekçileri her geçen gün daha fazla açlığa, sefaletle ölüme sürüklediği, doğayı, hayvanları, tüm yaşamı yıkıma sürüklediği bu kadar somut bir gerçeklik kazanmışken, kapitalizmin krizleri ve yoz toplumu içinde artık insanca yaşamamanın mümkün olmadığı bu kadar açıkken, burjuvaziyle uzlaşmacı tüm görüşleri elimizin tersiyle iterek burjuvaziyi tam hedefe oturtmalıyız. Doğanın yıkımını önlemenin yolu da kapitalizmi yıkmaktan geçiyor!

DENİZLERDEN BUGÜNE KAVGA SÜRÜYOR!

Denizlerin idam edilmişinin 48. yıl dönümündeyiz. 68 devrimci gençlik hareketininve 71 silahlı çıkışının önderleri Denizlere dair her cenah kendi durduğu siyasal düzlem üzerinden yorumlarda bulunuyor, Denizlerin devrimci davasını kendi sınıf bakış açısıyla yorumluyor. Çoğu bakış açısı sığ ve yüzeysel olmakla birlikte Denizleri sadece birer kahraman veya mecaracı, serüvenci gençler gibi göstermekten, onların devrimci pratğinin gerçek özünü kavramaktan uzak olduğunu ortaya koymaktadır. Bununla birlikte karşı-devrimin safında bulunan faşist partilerin bir kısmı bile Denizlerin Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarında milyonlarca işçinin, gencin yüreğinde ve bilincinde nasıl bir yer tuttuğunu bildiklerinden, Denizlerin mücadelesini savunur gibi görünüp onların mücadelesinin içini boşaltmaya çalışmaktadırlar. Ama bizler Denizlerin gerçek yoldaşları, onların ardılları, onların devrim ideallerini bugün gerçeğe dönüştürmek için savaşanlar gerçeği ters yüz etmeye çalışanlara inat Denizleri her anlamda savunacağız, onları anlamamanın ve kavramanın onlar gibi savaşmak gibi olduğunu her yerde ifade edeceğiz. Bunu yapmak sadece tarihsel olayları irdeleyerek değil, o süreci kendi somutluğu içinde değerlendirerek, Denizlerin mücadelesini çarpıtmak isteyenlere karşı amansız bir ideolojik ve siyasal mücadele yürüterek mümkündür. Bunu yapabilmek için Denizlerin mücadele giriştiği dönemin koşullarını kendi somutluğu içinde, dönemin nesnel ve öznel koşullarını kendi gerçekliği içinde ele alıp değerlendirmek ve öyle sonuçlar çıkarmak doğru olacaktır.68 hareketini dünyada ortaya çıkaran süreç 60'lı yıllardan itibaren kapitalizmin içine girmiş olduğu derin ekonomik ve politik krizlerdir. Küba Devrimi'nin, Vietnam Halk Savaş'ının dünyada yarattığı büyük etki, kapitalist halkada açılan gediği giderek büyüyen önemli olaylar olmuştur.

Sermaye egemenliğinin dünya genelinde inisiyatifi elinden kaçırdığı, belirleyici güç olarak sosyalist dünyanın ve ayaklanmacı halkların onun yerine geçtiği süreçlerde yaşadığımız topraklarda giderek büyüyen bir işçi hareketi, öğrenci eylemleri, köylülerin toprak işgalleri söz konusuydu. İşte bu küresel çapta gelişip yansımasını burada da gösteren 68 hareketi yeni bir devrimci gençlik hareketinin öne çıkmasına ön ayak olmuştur. Köhnemiş parlamenterist bakış açısından paçalarını kurtaramayan TİP bu süreçte mecliste bir dizi sandalye kazanırken, Küba Devrimi'nden, Vietnam Halk Savaşı'ndan etkilenen devrimci gençlik TİP'in reformist olmasından ötürü ondan ideolojik ve politik olarak uzaklaşmaya başlamıştır. Deniz yoldaş bu ideolojik tartışmaların içinde yer alırken, bir taraftan da öğrenci eylemlerinin içinde, polisle ve sivil-faşistlerle karşı yürütülen amansız çatışmalarda, rektörlük işgallerinde yer almıştır. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi çatısında faşistleri taşıdığı, oradan Beyazıt Meydanı'na yapılan yürüyüşlerde öncülüğü Deniz'in yaptığını hatırlatmakta yarar var. Hatta Deniz yoldaş Hukuk Fakültesi'nde okurken birlikte hareket ettiği arkadaşlarıyla gerilla mücadelesi üzerine tartışır, Deniz yoldaşın devrimci mücadeleyi her yere yaymak amacıyla "Hakkari'den dağa çıkmalıyız" dediği de bugünlere kadar bilinen bir ifadedir. Denizleri kabına sığmayan, öncü karakterli yapan işte onların eylemci yanlarıdır. Deniz yoldaş tıpkı yoldaşları gibi okuldan atılmasına, defalarca gözaltına alınmasına, işkence görmesine, birçok defa cezaevine girmesine rağmen mücadeleden vazgeçmeyi asla düşünmemiştir. Deniz'i tıpkı THKO'lu yoldaşları gibi gerçek bir komünist yapan onların devrimci iradeleri, kararlılıkları, cüretli oluşlarıdır. Deniz yoldaş bir defasında tutuklanıp Sultanahmet cezaevine konmasının ardından, salıverildikten hemen sonra yine kavga alanlarına koşmuş, okulda, sokakta, işçilerin yanında mücadeleyi sürdürmeye devam etmiştir.

İşte Deniz İstanbul'da Cihan Alptekin ile birlikte çalışmalarını sürdürürken diğer taraftan da Sinan Cemgil, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Alpaslan Özdoğan ODTÜ'de öğrenci hareketinin içinde yer alırlar, Vietnam kasabı olarak bilinen CIA ajanı Comer'in arabasını yakarlar, devrimci gençlik hareketinde öne çıkarlar. Onlar da Deniz gibi, Cihan gibi devrimci bir örgütün zora dayalı mücadele ile yolu açacağına inanıyorlardı ve bunun için çalışmalara giriştiler. Bir tarafta proletarya enternasyonalizmi ruhuyla katledilen, ezilen Filistin halkının acılarına ortak olmak için Filistin'de gerilla eğitimine giderler, bir taraftan da Türkiye ve Kürdistan'da gerilla mücadelesine girişmek için hazırlıklara başlarlar. Bu süre zarfında kafalarında bir örgüt planı kurarlar, nereden silah bulacaklarını düşürümler aynı zamanda Filistin'e geçerek orada gerilla eğitiminden geçerler, cepheye giderler, bir dizi görevde yer alırlar. Denizleri sadece öğrenci hareketinin içinde bulunan gençlik önderleri olarak gören reformizme inat Denizlerin o genç yaşlarına rağmen, Türkiye ve Kürdistan'da görüşlerinden öğrenebilecekleri, deneyimleri üzerinde yürüyebilecekleri bir komünist öncünün yokluğuna rağmen kendi yollarını açmayı başarmış olmaları onların devrimin yolunun nasıl açılacağını ortaya koymayı başarmışlardır. Denizleri anlamanın yolunun o dönemin koşullarını kendi somutlukları içinde değerlendirmekle olacağını belirtmiştik. İşte 71 silahlı çıkışı, hareket halindeki işçi ve emekçilere önderlik edecek devrimci bir komünist partinin bulunmayışından ötürü genç devrimcilerin kendi pratikleriyle, kendi okuduklarıyla bir mücadele hattı açmalarının büyük bir timsalidir.

Filistin halkıyla, devrimcileriyle proletarya enternasyonalizmi bilinciyle birlikte mücadele ettikten sonra artık geri dönüp burada mücadeleyi örgütleme zamanıdır. Ancak Filistin'den döndükten sonra tutuklanan ve ardından serbest kalan Deniz ve yoldaşları tüm bu zorluklara rağmen THKO'nun kuruluşu için çalışmalarına hız verirler ve eyleme girişirler. Faşist darbenin yükselen devrime karşı gerçekleştirildiği 71'de Denizler ve Sinanlar belli bir güç ile Nurhaklar'da savaşmaya hazırlanırlar. Bu devrimci gençlik önderlerini ve bu yönelimi kendilerine büyük bir tehdit olarak gören cuntacılar Denizleri ve yoldaşlarını yakalamak için tüm gücünü kullanır ve Denizlerin yakalanmasının ardından önce Sinanlar Nurhaklar'da katledilir, ardından yoldaşlarımız 6 Mayıs 1972 sabahı idam edilirler.

6 Mayıs birçok kesim tarafından bir yenilgi olarak kabul edilebilir, bunu yenilgi olarak ifade edenler devrimin büyük bedellerle ve fedakarlıklarla gerçekleştirileceğini bildiğinden bir daha o mücadelenin yanından dahi geçmeye cüret edemediklerindedir. Ancak Denizlerin gerçek yoldaşları kesintisiz bir şekilde THKO'dan bugüne işçi sınıfının, emekçilerin arasında onların ideali olan devrimi zafere ulaştırmak için çalışıyor. İşte bizler 6 Mayıs'ın bir savaş çağrısı olduğunu ifade eden Leninist gençlik, Denizleri Denizler yapan şeyin hem akademizmin sınırlarını ve üniversitenin duvarlarını parçalayarak işçi, emekçilerle buluşmaları olduğunu hem de devrimin yolunu açmak için genç yaşlarına rağmen büyük bir cesaret ve cüretle harekete geçmeleri olduğunu ifade ediyoruz. Ama aynı zamanda reformizme kesin bir şekilde hesaplaşıp kendi yollarını çizmeleri ve tüm zorluklara rağmen, büyük fedakarlıklar ile devrimin yolunu açmaları onları ölümsüz kılmaktadır. İşte Denizleri Denizler yapan hem akademizmin sınırlarını ve üniversitenin duvarlarını parçalayarak işçi, emekçilerle buluşmaları, devrimin yolunu açmak için genç yaşlarına rağmen büyük bir cesaret ve cüretle harekete geçmeleri bizler için bir savaş çağrısıdır. Devrimin bu kadar güncel, sosyalizmin bu kadar güçlü olduğu böylesi bir süreçte Denizlerin bıraktığı yerden devrimi zafere ulaştırma zamanı!

SANAT KORONAYA YAKALANDI

Şu günlerde hepimizin gündemi belli: Koronavirüs. Bütün dünyayı evlerine kapatıveren salgın, sosyal izolasyon öneren hastalık... Oysa yapmamız gereken fiziksel izolasyonken, ana akım medyada sosyal izolasyon diye bağırlılırken... Peki gelelim sorumuza; bu günler bir ilerici, devrimci sanatçı için ne anlama geliyor? Sosyal medyada fark etmişsinizdir; evlerimize kapanmak bizi enternasyonal bireyler yaptı. Mahallemiz yerine dünyayı takip etmeye başladık. Ve dünyada yayılan sanatla birleşmeye tanık olduk. İtalya'da balkonlarından Çav Bella söyleyen insanlar gösterdi bize bunu. Enstrümanlarıyla pencerelere çıkan İspanyollar... Fransa'da çocuklar gökkuşakları resmedip camlara astılar ve tüm dünyaya yayıldı bu akım. İnsanın insana ihtiyacı olduğunu gösterdik birbirimize. Ve dünyaya gösterdik ilerici, umutlu sanatı göstermeye ihtiyacı olduğunu her sanatçının. Herkes kendine göre bir malzemedan deli gibi gaz maskesi, V For Vandetta maskeleri yapmaya başladı.

Nasıl bağışıklık sistemi güçlü olan hayatta kaldıysa salgında, bağışıklığı güçlü olan sanatçı ayakta kaldı. Sanat koronaya yakalandı. İlerici sanatçının temeli güçlüydü, iyi beslenmiş, popüler kültür hastalığına sahip de değildi. Ayakta kaldı.

Gerici sanatçı ise yataklara düştü, solunum desteğiyle zar zor ayakta kaldı, bazıları gözümüzden düştü bile. Statü için sanat yapan şakşakçılar aşağılanır hale geldi. “Sanata destek veriyoruzcuları göremiyoruz” dediler. Göremezler de geride kalan geride kaldı. Evde kaldı. İleri bakan ilerledi geleceğe iz bıraktı. Peki, hala her gün işe gitmek zorunda olan işçiyi unuttuk mu? Market çalışanlarını?

Sağlık çalışanlarını? Hayır unutmadık. Arjantin’den hemşireler hep bir ağızdan şarkılarla seslendi insanlığa. Yeni resimler gördük Venezuela’dan, Çin’den. Sağlık çalışanları danslarla taburcu etti hastalalığı yenenleri. “Sosyal izolasyon” bize bambaşka bir şey sağladı. Yalnızlaştırıldığımızı fark etmemizi. Bizi ne kadar izole ettiklerini evimize kapanınca mı anladık? Hala her gün fabrikaya giden işçiler için ümit olmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu anladık. Sanatın, enternasyonal bağlarla mümkün olduğunu alanımız gitgide daralınca anladık. Online konserler yapıldı dünyanın dört yanında. Finlandiyalı grup Apocalyptica geçen günlerde konser verip “Dünyadan kopmayın, emekçileri unutmayın” dedi. Galerininin biri “Sergisiz kaldık” dedi, kendine acıdı. Parayla “modern” müze açanlar parasız kalınca gördük sanata ne kadar önem verdiklerini. Kapitalizmin çöküşünü izlerken üretimin değerin yükselişini gördük.

Frida Kahlo'nun evi La Casa Azul sanal müze olarak ücretsiz biçimde açıldı. Onlarca üniversite kütüphanelerini halka armağan etti ve yayına açtı. Bilgi saklanır değil, görünür oldu. Kolaysa olmasaydı, o kadar korktular ki gizlediklerinin tür içi bir katliama yol açacağından. Çizerler bir araya gelip kurslar verdiler, söyleşiler yaptılar. Müzisyenler canlı yayınlarla ev halleriyle emekçilere karıştılar. Karışanlar bizden oldu. Karışmayanlar hengamede karıştı gitti. Onlar lüks evlerinde "Evde kal" diyenlerden oldular.

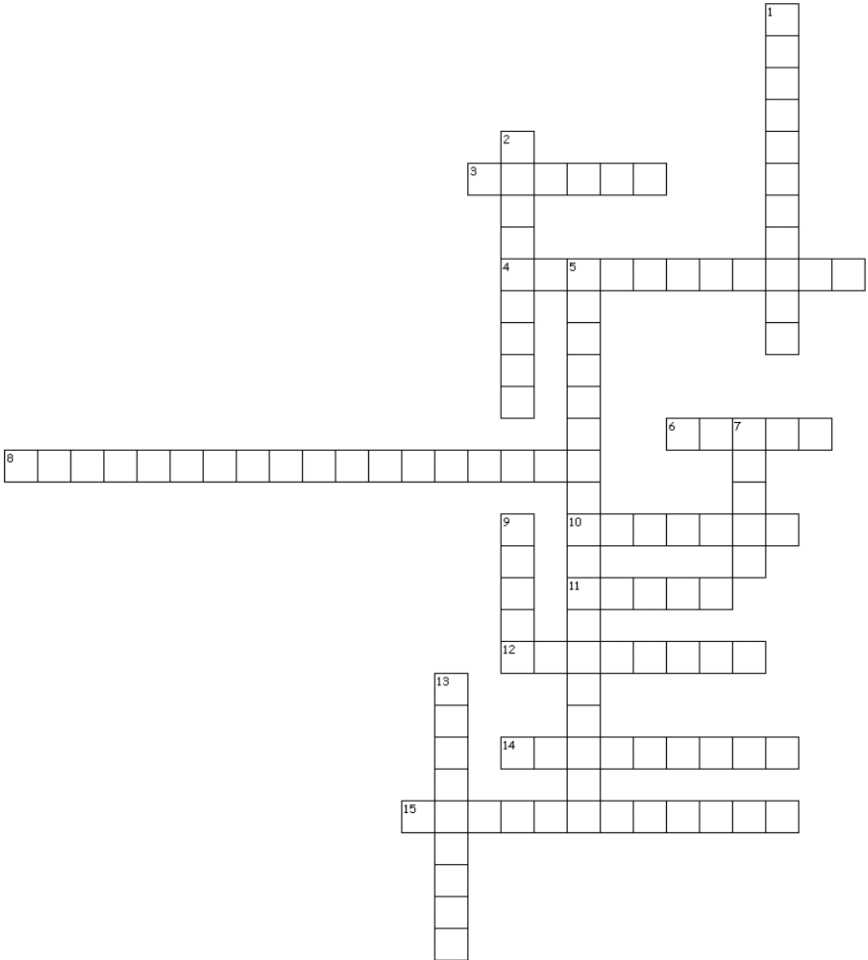
Okula git, işe git, eve gel, dar bir çevreye tıklıp kal, bolca kendine acıyan, kendine odaklanan içi boş sohbetler et... Bundan bir ay önce yaşamımız buydu. Bireysel odaklarımız toplumsal odaklarımızın önünde durdu yıllarca. Ve tabii bireysel tükenmeler sanatsal tükenişi taşıdı gözlerimizin önüne. Bu salgın bize bireysel değil türümüzü korumak ve yaşatmak için çalıştığımız o temel içgüdüye döndük. Tür ölürse sen de ölürsün dedi doğa bize. Bu sistemin ne kadar kırılğan olduğunu gözler önüne serdi. Zindanlara kapatılan tutsakların okumasını, yazmasını, çizmesini, direnmesini, dünyayı daha iyi takip etmesini anladık değil mi? Neden direnmemiz, mücadele etmemiz gerektiğini, ancak ileri olan sanatın, ümidi gören tasarımın var olabileceğini anladık. Çünkü her an özgürlüğümüz dört duvar arasında kalabilir. Zindanlar uzak değil anladık.

Tüm sanatçılar, tasarımcılar, mimarlar, müzisyenler ve dahası, çok daha fazlası... Unutmayalım bizim yaşamımızı yaratmak için çalışan fabrikadaki işçiyi unutmayalım, koronadan ölen inşaat işçisini, hemşireyi, market çalışanını. Görevimiz ileriye görmek, takip etmek, göstermek. İleride ümit var, sosyalizm var. İlerlemek görevimiz. İşçi sınıfının kurtuluşu için devrimci sanatçılar, öğrenciler, durduğumuz yerde saymayı, kendimize acıyıp dertlenmeyi, kendi dünyamızda kaybolmayı artık kabul etmiyoruz! Edemeyiz! Ne sanat ne gençlik bu noktada kalmak için gelmedi yüzyıllar boyunca buraya. Sosyalizmle, mücadeleyle bakmayan, doğanın karşısında duran tür, yok olmaya mahkumdur. Bizlerin görevidir artık dünyayı işçi sınıfının gözleriyle görmek, çizmek, yazmak, bestelemek. Geleceği bestelemek görevimiz. Üretmek bizlerin görevi!

Yıl 1972, Mayıs'ın 6'sı...

Bir şafak vakti Deniz Gezmiş , Yusuf Aslan, Hüseyin İnan korkusuzca yürüdüler darağacına...Onların amacı kendi ağızlarıyla söyledikleri gibi tam bağımsız bir Türkiye kurmaktı.Onlar gerçekten emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu ülkeden sökülüp atılacağına, Türkiye'ninbağımsızlığına kavuşacağına, sömürsüz bir toplum kuracaklarına, insanların eşit yaşayacağına vesosyalizme inanıyorlardı. Bu inançla mücadele etmişlerdi.Tek bir silahları bile olmayan THKO davası sanıkları Deniz, Yusuf, Hüseyin için idam kararı vermek onursuzca ve alçakçaydı. Emperyalizme karşı mücadele etmenin sonu idam olmamalıydı. Onlar devrimci gençlik hareketinin önde gelen devrimcileriydiler. Başka bir dünya yaratmak istiyorlardı. Bunun için yola çıkmışlardı. 6 Mayıs 1972 sabahı darbeciler tarafından idam edildiler.Evet ülkelerini ve orada yaşayan işçi, emekçileri sevmekten ve tam bağımsızlık için mücadele etmekten daha kötü bir şey yapmayan bu üç devrimci önder idam edildi. 5 Mayıs'ı 6 Mayıs'a bağlayan gece Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i kaldıkları hücreden çıkardılar. Üçünü defarklı odalara götürdüler. Son isteklerini yerine getiriyorlardı. İlk Deniz Gezmiş'i götürdüler darağacına. Gece bir civarlarında darağacına çıkan Deniz Gezmiş son sözlerini şöyle söyledi: “Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye, Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği”, “Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi”, “Kahrolsun Emperyalizm”.Henüz bitirmeden sehpayı ittiler ve Deniz Gezmiş ipte bir saat boyunca sallandı...Ardından Yusuf ve Hüseyin gidecekti darağacına. Onlar da sözlerini “Kahrolsun Emperyalizm,Kahrolsun Faşizm” diye bitireceklerdi.Boyunlarında ip değil gökkuşağı vardı ölürken...Adaletsizce yargılanan bu üç gencin taşıdığı mücadele bayrağını bu günlere getirdik ve o bayrağiteslim aldık.Onlar inandıkları yoldan asla vazgeçmediler. Bizler de onların bu inandıkları yolda yürümekten biradım dahi geri atmayacağız. Onların dillerinden düşürmediği “Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye”sloganını bugün daha yüksek sesle haykıracağız. Onların tüyleri diken diken eden ipe gidişiyile öfkemizi bileyip, mücadelemizi sürdüreceğiz. Devrim yolunda emperyalizme karşı onların izindegiz. Devrim mücadelesi hiçbir zaman sona ermez. Devrimci mücadeleleri önünde saygı ile eğiliyorum.Özgür düşünceli insanlar onur tablomuzda yer alırlar.Anılarınız yolumuza ışık olsun...

Bulmaca

5	8	10	12	2	11	13	9	3	4	15	1	7	6	14

Soldan Sağa

3. Gökküresinde, tutulumun geçtiği ve üzerinde on iki burcun eşit aralıklarla yer aldığı kuşak.
4. Aşırı sol eylemleri öngören, siyasal çözüm yollarını aşırı eylemlerde ve ansızın başlatılan devrimlerde gören solculuk tutumu, aşırı solculuk.
6. Sanatçının görüş, duyuş, anlayış ve anlatıştaki özelliği veya bir türün, bir çağın kendine özgü anlatış biçimi.
8. Motordan, baskı balata yolu ile aldığı hareketi istenilen tork değerinde, şaft veya diferansiyele ileten aktarma organıdır.
10. Sanatsal yaratıcılığın, sanatta ve yaşamda güzel ve güzellik denen kavramın bilimi, güzeli araştıran bilim dalı.
11. Bir canlıyı ötekilerden ayrımlı duruma getiren biçimsel ve yapısal özelliklerin gelişmesi yolunda geçirilen bir dizi değişme olayı.
12. Özel mülkiyetin olmadığı, bütün malların, üretim araçlarının topluma ait bulunduğu, bunları herkesin ortaklaşa kullandığı toplum düzeni.
14. İnsan zihninin güçlerine ve insanın neyi bilip bilemeyeceğine ilişkin bir araştırmadan meydana gelen ve insan aklının birtakım olanak ve sınırları olduğunu savunan felsefe akımıdır.
15. İnsanların, tarih içinde yaşadıkları düzenlerde üretim işinde tutulan yollardan her biri.

Yukarıdan Aşağıya

1. Bilginin doğruluğunun duyum ve deneyimde değil, düşüncede ve zihinde temellendirilebileceğini öne süren felsefi görüş.
2. Bilimsel alanlarda özel bir konu veya sorun üzerine yazılan inceleme.
5. Herhangi bir kurala göre değil de rastgele veya özgür olarak ilerleme durumudur. Böyle bir sistemde bir sonraki durumun ne olacağı önceden tam olarak kestirilemez.
7. Genellikle kişisel duygulara yaslanan, çok etkileyici, coşkunun, akıcılığı olan yazın türü.
9. İnsanın çalışarak biçim verdiği ve yararlandığı doğal nesne.
13. Eskiden, Güney Amerika ülkelerinde, yabancılarla her türlü ilişkisi yasaklanmış olan halk ile sömürgeci ülke ortaklıkları arasında ticari işlerde aracılık yapan, yerli halktan kimse.

**DAGLAR BANA GERI VERIN,
KADIR'IMI SINAN'IMI...**

Sinan Cemgil - 15 Kasım 1944 - 31 Mayıs 1971

 DOBIRLIGI68
 DOBIRLIGI

[WWW.SABIRSIZLIK
ZAMANI.WIXSITE.
COM/WEBSITE](http://WWW.SABIRSIZLIKZAMANI.WIXSITE.COM/WEBSITE)